

fyns Diskontobank, en Bank, der maatte lukke den 6. Juni dette Aar. Der er ikke Mulighed for alene af Hensyn til Tiden at komme ind paa en virkelig omfattende Gennemgang af denne Sag. Der finder i Øjeblikket Overvejelser Sted angaaende Iværksættelse af en offentlig Undersøgelse, og da en saadan formodentlig bliver til Virkelighed, vil en Opklaring af alle derhen hørende Forhold jo rettelig finde Sted. under denne Undersøgelse. Jeg kan i hvert Fald ikke paatage mig her paa Stedet at opklare denne indviklede Sag, jeg har arvet den som saa meget andet, og hvad der er gaaet forud for Lukningen, som uægtelig har fundet Sted i min Tid, har jeg ikke haft nogen direkte Medvirken i. I en Indberetning fra Bankinspektøren oplyses det, at Undersøgelsen paabegyndtes den 13. November forrige Aar. Ved denne Undersøgelse konstaterede han, at der paa forskellige Engagements var tabt 700 000 Kr., desuden blev der ved den paagældende Lejlighed gjort Bemærkning om 3 andre og meget store Engagementer med 3 Interessentskaber og disses 3 Interessenter, som tilsammen skyldte Banken 2 369 326 Kr.; altsaa et efter Sydfyns Diskontobanks Størrelse overmaade stort Engagement paa saa faa Hænder, som her var Tale om. Paa Foranledning af den Undersøgelse, som begyndtes i November, blev der foretaget en Vurdering og Statusopgørelse for disse Skyldnere. Disse Opgørelser var lyse og lovende, men desuagtet forlangte Bankinspektøren, at disse Engagements skulde afvikles eller bankmæssigt sikres, og han gav, saaledes som det er Skik, naar man i øvrigt ikke har begrundet Mistanke om, at det hele er ved at ramle, en rimelig Frist, nemlig til 1. Juli 1924. Man naaede imidlertid ikke til den Tid at faa gjort, hvad der var paabudt, Banken søgte at klare sig ved Hjælp af en Kredit hos en Hovedstadsbank, og da denne Hovedstadsbank paa et vist Tidspunkt nægtede at indfri flere Checks, som var udstedt, fordi der manglede Sikkerhed for disse, skete altsaa Lukningen af Banken, som sagt, den 6. Juni, uden at Banken havde foretaget de Foranstaltninger, som Bankinspektationen havde paalagt den ved den forudgaaende Undersøgelse. Det Spørgsmaal, der er fremkommet fra Sparerne dernede fra Egnen, og som det ærede Medlem nu har fremsat her, er altsaa til Undersøgelse, og der er, som sagt, mest Sandsynlighed for, at Sagen overgaar til kriminel Undersøgelse. Jeg vil haabe, at der derigennem skabes al den Sikkerhed, som man

fra alle Sider maa ønske i denne som i andre lignende ubehagelige Sager. Jeg tror ikke, det lønner sig paa dette Stadium at komme dybere ind paa Sagen, men jeg har efter de Indberetninger, jeg har faaet, ingen Grund til at mene andet, end at der er handlet i dette Tilfælde som i saa mange lignende. Men jeg forstaar vel, at Borgere, der rammes af saadanne Ulykker som at miste deres Sparepenge eller store Dele deraf, beklager sig og føler at være svigtet og mener, at naar der er et Statsstilsyn med Bankerne, maa der deri ligge en Slags Garanti for, at der ikke sker noget galt; men det er en ganske uberettiget Tro at nære af dem, der kender den gældende Banklov og det Grundlag, som Bankinspektationen hviler paa. Det betyder ingen Garanti af den Art, som jeg forstaar man mener i denne Sag at skulle have haft i Bankinspektationen. Jeg haaber imidlertid, at denne Skade saa vel som andre lignende Skader vil lære, at vi maa have et omfattende Tilsyn og en Lov, der stiller strengere Betingelser end hidtil overfor dem, der driver en saa vigtig Virksomhed, som Bankvirksomhed er. Det er sikkert ogsaa den eneste Vej til, hvis det er muligt i et Samfund som det nuværende, at faa stoppet saadanne mislige Transaktioner som dem, der den ene Gang efter den anden har lagt store Værdier i Graven, og som har ødelagt mange Menneskers Velfærd.

Det samme ærede Medlem talte dernæst om Marstal Navigationsskole og beklagede sig over, at Udgifterne til den Skibsførerklasse, som findes ved denne Skole, nu udelukkende afholdes af Marstal Kommune. Han ønskede i Overensstemmelse med et Andragende derom, som er fremkommet, at Staten skulde deltage i Udgifterne dertil. Ved Loven af 1922 er det bestemt, at der ikke ved Statens Foranstaltning skulde opretholdes nogen Skibsførerklasse ved Skolen i Marstal. Senere hen, i Sommeren 1923, fik Marstal alligevel en Skibsførerklasse igen, ganske vist ikke just paa den Maade, det ærede Medlem her refererede. Marstal By og Landsogn henvendte sig nemlig til Ministeriet og bad om en Skibsførerklasse, idet de erklærede sig villige til at bære Udgifterne dertil, og saa fik man altsaa Adgang til at oprette denne Skibsførerklasse paa dette økonomiske Grundlag. Men allerede nu, et Aar efter — og det vil formodentlig sige et halvt Aar efter, at Klassen er kommet i Virksomhed — møder man og forlanger, at den Ordning, man selv har ønsket i Sommeren 1923, nu skal laves om. Jeg